

Bryststativer og fingerringe på eget ansvar

Rundetårn formelig bugner af guld, sølv, gummi og andet, der kan besmykke den progressive forbruger. Gode ideer er der mange af. Havde halvdelen været nok?

DESIGN

Rundetårn, År-ART, TR 22. oktober.

♥♥♥♥♥

UDSTILLINGEN ER stor, meget stor. Mon der nogensinde har været en mere omfangsrig smykkeudstilling herhjemme? Personligt havde jeg foretrukket en mindre og mere fokuseret fremvisning af smykker fra de medlemmer, som tegner værket det År-ART, samt deres inviterede gæster, men værket dets 10-års jubilæum skulle altså fejres med hele baduljen i den store udstillingssal i Rundetårn, 200 smykker og objekter af højst forskellig karakter af i alt 19 smykkekunstnere. Om ikke andet er her da virkelig noget at kigge på: Bryststativet, for eksempel, sat sammen af lutter små sølvringe til en skålformet bh, noget for en moderne skjoldmø, eller de mange varianter af vippende 'tøndeband' til både halsen, armen og fingeren, udformet i spinkle og derfor meget bevægelige konstruktioner i guld eller sølv. Desuden flere interessante udformninger af manchetknapper samt rigtig mange brocher, ikke mindst dem fra Lene Hald, der har frembragt en række sjove og dekorative 'knapper', overtrukket med blandt andet sort blonde, et stykke bh-strop (med spænde!) eller andet fra det kyndelige søvekammerunivers, foruden Mikala Mortensens brocher i matpoleret sølv med udspændte tråde i lysende neon og Josephine Winthers cirkelrunde med udstansede blomstermønstre og en ny form for lukketoj, der tillader brocherne at ligge fuldstændig fladt til tøjet. Godt tænkt.

En stribe knudrede og meget rustikke fingerringe, skabt af Nanna Melland, ser

ud, som var devokset ud af en træstamme, mens andre ringe, af Kirstine Bo Sonne, kunne være champignon, dyppet i guld. Andre foretrækker indimellem at arbejde i gummi, som Karina Noyons, hvis kulørte ringe trækkes på fingeren som en lidt flosset tut, og så er der ellers humor og satire fra både Trine Neersø og Marie Louise Kristensen. Trine Neersø lægger barndommens glansbilleder og påklædningsdukker ned i formskårene sølvrammer, lige til at hænge om halsen, og Marie Louise Kristensen broderer ordensbånd, ikke med de velkendte striber, men med den danske bacongris, den dannebrogspyntede flagstang, Margrethes hvide marguerite og den største møbelsucces overhovedet, Arne Jacobsens Myren, det hele ikorssting med ophæng i fine nåle.

SMYKKEKUNSTNEREN Anders Leed er måske ham, man især bør bide mærke i. Han er den eneste mand i forsamlingen, og jeg bilder mig ind, at man ser det på udtrykket. Hans kraftige ringe er som knojern i matpoleret sølv med slebne kanter, og hans halskæder og brocher former sig som sære og meget dominerende, nærmest tekniske konstruktioner. Er der en fascination af robotten, af rummanden? Man kan sagtens bære hans smykker, men i flere tilfælde vil jeg sige - på eget ansvar. Nogen kunne ligefrem blive provokeret.

Endelig bør udstillingens arrangører se at få styr på de projektorer, der blæser billeder af smykkerne op på de hvide vægge. Teknikken fungerer ikke, den står bare og støjer, så hvorfor ikke bare slukke for apparterne.

LIBBIE KJELSTRUP

libbie.kjelstrup@post.dk

ÅH NEJ ... Åh jo. Hui i strampen kan vendes til et kunstnerisk plus i hverdagen. Som nu smykkekunstneren Lene Hald, der arbejder dekorativt med illusionen af huller i tøjet. Hvordan kan ses i Rundetårn lige nu. Foto: Rundetårn